

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA HUMANITNÍCH STUDIÍ
STUDIUM HUMANITNÍ VZDĚLANOSTI

Bakalářská práce

**Péče a mobilita: komplexity péče ve vybrané skupině thajských
masérek v Praze**

Josefa Hrabáková

Vedoucí práce:

Mgr. Petra Ezzeddine, PhD.

Praha, 2023

Participantka Alice

Věk: 40 let

Proč jste se rozhodla k migraci? Koho jste ve své zemi zanechala? Jaké povolání jste v Thajsku vykonávala?

- *Když jsem bydlela v Thajsku, několik let jsem vlastnila svou kavárnu. Měla jsem spoustu stálých klientů, dva roky jsem vydělávala dobré peníze a bavilo mě to. Pak ale vláda nařídila, že se budu muset přestěhovat. A to se mi nevyplatilo, protože náklady byly příliš vysoké. Poté, co mi můj obchod skončil, jsem odmítala pracovat. Jen jsem se dva měsíce válela doma a neviděla jsem žádné správné východisko, nic mě nezajímalo. Chtěla jsem zpátky svůj obchod, jen tam jsem si dokázala vydělat dostatek peněz, žádná jiná práce by mě finančně nezajímala. Nechtěla jsem pracovat pro někoho jiného a dostávat zapláceno od hodiny, chtěla jsem vydělávat velké peníze, jako doposud. Můj manžel, se kterým mám dvě děti, mi narovinu řekl, že to finančně nezvládneme. On pracuje jako učitel a jeho měsíční výdělek je 10.000, - Kč, což pro čtyřčlennou rodinu nevystačí ani v Thajsku.*
- *Pak jednoho dne, kdy jsem to nejméně čekala, se mě má kamarádka ze srandy zeptala, zda nechci s ní letět pracovat do Evropy, stejně tak, jako to udělala už i její kamarádka. Nechtěla letět sama. A já řekla že ano, ale nemyslela jsem to v tu chvíli úplně vážně. Nechala jsem si to ale proležet v hlavě a pak jsem si řekla: „A proč by ne? Jsem přece ještě mladá“*
Ze srandy jsme si šly na ambasádu zařídit pasy, to bylo ještě v době, kdy jsem ani neuměla masírovat. Proto jsme s kamarádkou vyrazily do centra Bangkoku, abychom tam dva měsíce chodily na masérské kurzy. Ambasáda nám povolila pracovní víza.
- *Plánovala jsem odjet maximálně na dva roky (tak dlouho trvala pracovní víza). Pak jsem si ale říkala, že kdyby můj manžel umřel, musela bych se nějak o svou rodinu postarat sama, proto jsem začala svůj pobyt zde prodlužovat, abych dokázala obstarat svou rodinu i do budoucnosti. Můj manžel pak zemřel. Já jsem si však našla nového, který je v Thajsku. (Chodili spolu už dříve, tak ji kontaktoval na sociální síti Facebook a evidentně jim vztah na dálku vyhovuje). Brát si ho nechci, znovu už se vdávat nepotřebuji.*

Jak se staráte o svou rodinu ve své zemi původu? Jaké máte vztahy?

- *Navíc, kdybych byla v Thajsku, musela bych platit vše okolo. Tady chodím jen do práce a mám mnohem víc prostředků, které mohu poslat své rodině a svým dětem. Je to důležité, hlavně co se týče mého syna (nyní 10 let), kterému platím speciální školu. Má hodně vysoké IQ. Jeho učitelka mi kdysi řekla, že pokud chci podpořit jeho nadání, měla bych ho dát do lepší školy. Kdyby zůstal v té, do které chodí všechny děti, zůstal by na jejich úrovni. A tak mu platím lepší školu. (10.000, - za 3 měsíce).*
- *Také se mohu lépe starat o svou matku (66 let), ona sice peníze má, ale pokaždé, když jí nějaké pošlu, je šťastná. Ona je ještě ze staré školy, všechno si obstarává sama. Má několik farem a pracuje na nich. Ale už je stará, tak se jí snažím pomáhat, aby nemusela pracovat a tolik se namáhat. Nakoupila jsem jim domu několik spotřebičů (pračku, žehličku, mikrovlnku, smartphony), ale když jsem se o rok později vrátila, vše*

zůstalo nedotčené, nebo naopak zničené. Oni nevědí, jak to používat a také se snaží co nejvíce šetřit za elektrinu. Mají veliký dům, několik farem, ale jsou zvyklí vše dělat po starém. Ona si ani nechce ohřát jídlo v mikrovlnce!!! (smích) Jediný, kdo umí u nás používat smartphone, je můj syn. Tomu jedinému mohu volat a volám mu každý den. Mám peníze i na to, abych jí zařídila uklízení službu, která by k ní docházela každý měsíc. Několikrát jsem jí to navrhovala, ale ona odmítla. Vše raději dělá sama. Také jsem jí nabízela, aby zůstala doma a nic nedělala, že ji budu posílat více peněz.

Odmítla.

- *Když jsem je opustila, bylo to šílené. V podstatě 5 měsíců jsem probřečela, nedokázala jsem myslet na nic jiného. Ale musela jsem být silná. Volala jsem jim každý den, chtěla jsem slyšet o všem co dělají, chtěla jsem je vidět. Pak ale přišla moje máma s taktikou, že je nesmím kontaktovat, že to pro ně bude lepší. Chtěla, abych jim volala jen jednou-dvakrát za měsíc. A jim řekla, aby zapoměly na to, že někdy měly matku. Řekla jim, že od té chvíle ji mají považovat za mámu a nechtěla, aby na mě myslely. Začaly jí říkat „mami“. Když jim teď volám, ani je to nezajímá, nevnímají mě jako jejich matku, protože tam nejsem a nedávám jim mateřskou lásku. Vnímají mě jen jako někoho, kdo jim vydělává a posílá peníze. Občas mě nazývají „ségro“. Pomáhá mi to, jsem potom více v pohodě. Nejvíce se to změnilo v Covidu, to jsem za nimi neletěla 3 roky. To naše vztahy hodně ochably. Když jsem za nimi po třech letech konečně letěla, uviděla jsem je na letišti a začala jsem brečet. Oni jen stály a nechápaly, proč brečím. (smích)*
- *Z mé dcery se stala nádherná dívka (8 let). Obě mé děti jsou extrémně chytré, nejlepší ve třídě. Moje matka o tom ani nevěděla, nikdy se s učiteli nebaví, jen se stará, aby do školy chodily.*
- *Důvod, proč nemám žádné peníze, je ten, že se jim snažím všechno platit. Nebo šetřit. Když jsem v Thajsku, zvu je na nákupy. Všichni za mnou chodí, abych jim dala peníze. Chodíme do nejlepších restaurací, na nákupy a tak podobně. Snažím se jim vynahradiť to, že se mi starají o děti a dětem to, že tam nejsem. Navíc každý měsíc posílám peníze na spořicí konta mým dětem (3.000, - Kč dohromady). Je to mé tajemství, nikdo o tom tady neví. Dlužím tady za nájem a elektrinu, ale stejně vždy upřednostním jejich spořicí účty. Budou si je moci vybrat, až jim bude 20 let. Bude to spousta peněz, a já jsem tu od toho, aby se měli dobře. A někdy jim posílám peníze jen tak, když je to na něco potřeba. Občas nevyjdou s penězi a já jim to pak doplácím. Plus samozřejmě k Vánocům jim pošlu více peněz, protože tam nemohu být a něco jim koupit.*
- *Chtěla bych se brzy vrátit domů. Moje rodina i já jsme si ale zvykli na určitý standard, který jim nemohu vzít, alespoň do doby, co mé děti budou studovat. Máma nechce abych se teď vrátila, chce, abych šla pracovat do Německa. Tam bych si vydělala podstatně o dost víc peněz a mohla bych se vrátit za 3-4 roky, vystačilo by nám to. Mé děti nemají rodiče, jejich otec zemřel a matka odjela za prací. Nemají ani rádi, když se řeší něco na téma rodiny. Když se společně díváme na televizi, kde je rodina s dětmi, nechťejí se na to dívat, odmítají to. Může za to moje matka, která je tomu přístupu naučila.*
- *Já se jen snažím, aby se mé děti měly dobře. Chci, aby šli na univerzitu, to je důležité. Celá má rodina má vystudovanou vysokou školu, jen já jsem to podělala (smích).*

- *Když se vracím (jednou ročně), přivezu s sebou spoustu peněz. Ostatní na mě koukají jako na úspěšnou ženu. Minule jsem si půjčila od mé zaměstnavatelky 55.000, -, protože žena mého bratra onemocněla na rakovinu, bylo důležité, abych jí pomohla a zaplatila jí léčbu. Peníze jsem již splatila. Navíc platím vše za všechny, když jsem tam. Dlužím jim to, protože se starají o mé děti, když pracuji. Snažím se jim to vynahradit, vše za ně platím a cokoli chtějí, to jim ráda koupím. Když se s nimi pak loučím na letišti, všichni od mě očekávají, že mezi ně rozdělím zbytek peněz.*

Jaké máte vztahy k masážím a ke svým klientům?

- *První masáže nebyly dobré. Já se snažila, ale to víte, měla jsem jen dvouměsíční kurz. Rozuměla jsem tomu myslím dobře, ale vždycky se našel někdo, kdo si stěžoval. Teď mám stále klienty, vracejí se za mnou, protože kolikrát jim pomůžu s něčím, s čím je doktoři posílají na operaci. Na to jsem hrdá, dokážu pomoci spoustě lidem. I když zrovna nemám sílu a chce se mi spát, musím pracovat. Musím mít spoustu síly, některé masáže jsou opravdu těžké, obzvláště ty, které se vykonávají na postelích. Někdy masíruji i 3 hodiny vkuse, když jsou dva klienti za sebou. Je to opravdu vyčerpávající. Proto jím pálivá jídla, to je normální pro lidi z Thajska. Jakmile jsme unavení, dáme si něco hodně pálivého. Vy tu pijete kávu, u nás je to spíš pálivé jídlo. Snažím se jíst opravdu často, to mi dodává sílu, jinak bych to nezvládla. Navíc ve volných dnech hodně spím. Ale ve dnech, kdy chodím do práce, spím třeba jen 5-6 hodin, to stačí. Často spím i tady v práci, jsem tu celé dny, a když nemáme klienty, jdu spát. Když mám pak volné dny (neděle a pondělí), buď spím nebo jím, maximálně si volám s rodinou, nebo jedu do města na masáž/na nákupy. Na masáž chodím ale ke své známé, abych tu tolik neutrácela. Ale hlavně chci spát a mít čas na sebe, je to pro mě hodně důležité, chodím spát brzy. Ráda si volám s rodinou, ale nechci se s nikým vídat, nechci s nikým mluvit, potřebuji pečovat také sama o sebe, ta práce je náročná.*
- *Někteří zákazníci jsou super. (smích) – předtím, než jsem si našla svého nového přítele, jsem měla spoustu klientů, kteří se o mě hezky starali. Některí se mnou chtěli navázat (romantický) vztah. Kupovali mi věci, přáli mi k narozeninám, dávali mi peníze, chodili častěji. Ale teď jsem jim řekla, že mám přítele, nedokážu jim lhát. Už se k nim chovám jinak, nenechám je, aby mi třeba drželi ruku, flirtovali se mnou, nebo aby mi dali pusu na tvář (jako poděkování za masáž). Nyní mezi nás stavím zeď, mrzí mě to, ale neumím jim lhát. Znamená to pro mě méně tips, které dřív byly klidně 500,- Kč za masáž.*
- *Navíc, někteří klienti po nás chtějí „extra masáž“ a já nevím, jak jim to vysvětlit, že my tu děláme opravdu jen masáže. Některí lidé jsou opilí a jsou na mě pak zlí. Stěžují si na recepci, přitom nemají proč. Některí lidé také nerozumí masážím a nadávají, že tomu nerozumím já. Když někoho bolí rameno, nemasírujete rameno, ale snažíte se rozpohybovat svaly a najít důvod, proč to rameno bolí, abyste klientovi pomohli. Lidé tomu nerozumí a pak jsou na mě zlí, to mě nebaví. Já to studovala, dělám to několik let, zdokonaluji se. V jiných salonech nejsou tak dobří maséři, lidé nám pak nevěří, protože mají špatné zkušenosti odjinud.*
- *Chtěla bych se brzy vrátit domů. Moje rodina i já jsme si ale zvykli na určitý standard, který jim nemohu vzít, alespoň do doby, co mé děti budou studovat. Máma nechce*

abych se teď vrátila, chce, abych šla pracovat do Německa. Tam bych si vydělala podstatně o dost víc peněz a mohla bych se vrátit za 3-4 roky, vystačilo by nám to. Mé děti nemají rodiče, jejich otec zemřel a matka odjela za prací. Nemají ani rádi, když se řeší něco na téma rodiny. Když se společně díváme na televizi, kde je rodina s dětmi, nechťejí se na to dívat, odmítají to. Může za to moje matka, která je tomu přístupu naučila.

Participantka Bibi

Věk: 43 let

Proč jste se rozhodla migrovat? Jakou práci jste v Thajsku vykonávala? Koho jste tam zanechala?

- *V Thajsku jsem pracovala v Nike prodejně, měla jsem slušně placenou práci, byla jsem manažerka. Pracovala jsem tam více než 7 let. Tam jsem jednoho dne potkala muže, myslím že to bylo v roce 2011, to je teď můj manžel. (smích) pracoval v Thajsku, byla to firma z České republiky, poslali ho tam na pár let. Po roce jsme spolu začali chodit, do té doby jsme se jenom vídali. Bydleli jsme spolu 3 roky v Bangkoku, on se pak ale chtěl vrátit. V té době jsem masírovat neuměla, ale chtěla jsem jet s ním. Plánovali jsme rodinu. On nebyl se svou prací spokojený, pracoval až moc, chtěl odjet zpátky do Čech. Proto opustil svou práci a já jsem kvůli nám udělala to samé. Snažili jsme se obstarat mi Víza, alespoň ty turistická, na 3 měsíce, jen na zkoušku. Vysvětloval mi, že v Česku je zima, že neví, zda se mi tam bude líbit, a že teplo je tam jen 4 měsíce v roce. Když jsem dostala víza, odletěla jsem za ním do Česka. Jela jsem ta v podstatě na zkoušku. Bylo zrovna léto, tak se mi tu líbilo. Byla jsem poprvé v Evropě, bylo to pro mě úžasné. Hodně jsme cestovali do okolních států. Mezitím si můj muž obstaral novou práci a já jsem si zařídila prodloužení víz. Líbilo se mi tu, chtěla jsem tu s ním zůstat. Abych dostala nová „partnerská víza“, chodili k nám hodně na kontroly, aby si ověřili, že spolu opravdu chodíme. Bylo to dost otravné.*
- *Musela si najít novou práci, protože jsem tu začala hodně jíst (smích). Jím všechno, hlavně sýry, a ty jsou drahé (smích). Takže jsme obcházeli různé práce a hledali jsme, kde bych mohla začít pracovat. V centru jsme našli spoustu míst, kde se vykonávají thajské masáže. Já ale neuměla dělat masáže, žádné (smích). Proto jsem chtěla na pozici recepční, jenže manažer mi řekl, že umím jen anglicky a thajsky. Na to, abych mohla dělat recepční, jsem potřebovala mluvit i česky. Tak jsem tak začala alespoň uklízet, pracovala jsem od rána do večera, krátký dlouhý týden. Peníze za to byly docela dobré, tak jsem v tom s chutí pokračovala. Během úklidu jsem si všimla, že nemají moc masérek. Také jsem si říkala, že práce masérky by mi možná šla, protože mě baví pečovat o lidi. Proto jsem jim řekla, že bych ráda změnila pozici. Samozřejmě, že jsem se nejdřív musela naučit, jak masírovat. Chtěla jsem se vrátit do Thajska, abych se naučila pořádně masírovat. Jenže jsem nemohla, jelikož mi stále ověřovali víza. Chodili k nám domů a kontrolovali*

nás, nemohla jsem odjet. Proto jsem požádala mou kamarádku, která masírovala už v tu dobu několik let, aby mi pomohla. Učila mě masáže měsíc vkuse. Nebylo to moc, ale do začátku to určitě stačilo. Pak jsem změnila pozici. A uznali mi víza na dalších 5 let.

Jak vnímáte svou práci masérky? Jaký máte vztah ke svým klientům?

Moje první masáž byla zvláštní, bylo to ještě v jiném saloně... Byla to masáž nohou, 30 minut dlouhá. Do dneška si pamatuji, jak jsem se klepala strachem. Nebyla jsem zvyklá na někoho sahat, nebo být k někomu tak blízko. Klienti jsou různí. Můj první klient byl ze zahraničí. Všechno šlo hladce, byl z mé masáže nadšený, a dokonce mi dal mé první „tips“ 200,- korun! (smích) Bylo to pro mě úžasné, byla jsem moc šťastná. On ani nevěděl, že to byla moje první masáž. Nechtěla jsem, aby to věděl, možná by pak měl vůči mně nějaké předsudky a pořád by čekal nějaké selhání. Tak jsem nějakou dobu pokračovala a pak jsem si řekla, že bych se měla naučit víc. Že mě práce masérky vlastně velice naplňuje a chci se v ní zdokonalit. To víte, mladí lidé v dnešní době hodně pracují, hodně cvičí, dělají mnoho různých sportů, aktivit. Mnoho lidí pracuje u počítače, bolí je záda, hlavně ramena. Další lidé mají zase práci, kde hodně stojí, a to pak musíte zvolit trochu jinou masáž. Zkrátka jsem chtěla vědět, jak pak dělat ty masáže co nejlíp. Začala jsem lépe rozumět lidskému tělu, začala jsem si dohledávat nové informace, stával se ze mě profík. Proto jsem se začala učit od mé kolegyně a od dalších thajských masérek. Každá thajská masérka, která své práci rozumí, umí nějaký trik, který používá. My si je mezi sebou sdílíme, abychom se zlepšovali. Proto se občas masírujeme navzájem. Dozvěděla jsem se například, že lidské tělo má mnoho bodů, které když zmáčknete, uleví se vám v nějaké jiné části těla. To je hodně účinný nástroj hlavně v případě, kdy k vám přijde chlap, který zavalí celý stůl. Na toho síla nestačí, musíte zvolit jinou techniku. (smích)

- *Dříve jsem tu práci neměla moc ráda. Je to těžká, namáhavá práce. První měsíc jsem trpěla, bolely mě ruce a celé tělo, byla jsem unavená. Naučila jsem se tak masírovat i sama sebe. Musela jsem si na to zvyknout. Je lepší mít peníze a práci než nemít nic. (smích)*
- *Problémy jsou jen s lidmi z Indie, myslí si, že tomu rozumí nejlíp. Naporoučí si všechno možný. Není mi příjemné s těmito lidmi pracovat. Myslí si, že když Buddha pochází z Indie, že oni rozumí všemu nejlíp, že jsou něco víc a že my ostatní se jim máme klanět.*
- *Jinak mám i své stále klienty, z celého světa. Chodí za mnou už pravidelně. Mám tu jednoho oblíbeného pána z Ruska, toho velkého, ten je vždy příjemný a chodí výlučně za mnou. Jiní klienti jsou taky milí. Hodně taky záleží na tom, jestli už byli v Thajsku. Víte, thajské masáže jsou speciální. A kdo byl v Thajsku na kvalitní masáži, ten je umí ocenit i tady. Klienti se vracejí za těmi, kteří jim dají kvalitní péči. Není to jen o masáži. Předáváte i svou energii a sílu. O svého klienta se musíte zajímat, ptát se na jeho den a pamatovat si ho. To je ta péče, kterou naši klienti vyhledávají. Chtějí, aby se o ně masér zajímal, aby jim rozuměl a aby jim pomohl. Je důležité si pamatovat své zákazníky, udělá jim to radost.*

- *Víte, když chcete být masér, musíte k tomu mít srdce. Když nemáte srdce na to dělat masáž, pak je dělat nesmíte. Byla tu i jedna thajská masérka, která tu práci dělala vyloženě pro peníze. Otravovalo jí, když jí přišel klient. Lidé si na ní často stěžovali. Z takové masáže si člověk moc neodnese. (smích) Když klient není s masáží spokojený, nepřijde, už nikdy! Jasně, děláte to pro peníze. Od toho je práce. Ale tuhle práci nemůžete dělat jen tak, pro výdělek. Tahle práce je náročná i v tom, že se musíte opravdu o ty klienty starat, pečovat o ně, komunikovat s nimi, nesmíte to předstírat. Tímto způsobem si k sobě přitáhnete spousty klientů, kteří se za vámi budou vracet, a to mě pak naplňuje, když vidím, že těm lidem umím pomoci. Poznává se to tak, že se vrátí.
„If you are good, you get good.“ „Dobro přináší dobro.“*

Jak se staráte o svou rodinu v Thajsku? O koho se staráte?

Dobrá věc je ta, že nemám děti. V Thajsku mám jen rodinu. Když jsem se z Thajska přestěhovala sem, neměla jsem internet, maximálně wifi. V té době mi to nevadilo. Jenže když jsem tu byla ty první tři měsíce, tak mi umřel můj otec. (ticho)

Ten den, kdy se to stalo, jsem zrovna pracovala a nedívala jsem se na telefon. Několikrát mi volali, ale já to ignorovala, protože jsem si nemyslela, že to bude něco vážného. Když jsem se pak vrátila z práce, přišla mi zpráva od mé sestry, že můj otec zemřel. Byla jsem v šoku. (pláč a pauza)

Od té doby jsem přehodnotila svůj postoj vůči své rodině. Došlo mi, že kontakt s rodinou je důležitý, že si nemohu odletět a nechat je být. Hluboce jsem si vyčítala, že jsem s nimi nekomunikovala víc v době, kdy ještě otec žil. Začala jsem jim víc psát a volat, to je to jediné, co mohu, abych udržela kontakt. Jsem z velké rodiny, mám šest dalších sourozenců. Založili jsme rodinnou skupinu, kam si denně posíláme fotky toho, co zrovna děláme. Je to tak pak mnohem lepší, cítím se, jako bych s nimi stále žila. Také jim pomáhám finančně, zezáчатку, kdy jsem tu začala pracovat, jsem jim posílala 5 tisíc korun měsíčně, postupem času i víc. Není to moc peněz, ale chci, aby se má rodina postarala o mou mámu. Ta žije s mou sestrou. Také můj bratr je mentálně narušený, musí navštěvovat doktora a potřebuje odbornou pomoc a já jí platím.

- *Dříve jsem nebyla tolik organizovaný člověk, vše jsem dělala spontánně, ale postupem času jsem to musela změnit. Odstartovala to smrt mého otce, kdy jsem musela začít přemýšlet více o penězích a o komunikaci s mou rodinou. Musela jsem zajistit péči o ně, když už se o ně můj otec nemohl starat.*
- *Když se vrátím do Thajska, všichni na mě pohlížejí tak nějak jinak. Mé neteře se mě ptají, proč jsem tak tmavá, proč mám tak dlouhé vlasy, že vypadám jak princezna (smích). V Thajské kultuře je totiž zvykem co nejvíce zakrývat naši kůži, aby byla co nejsvětlejší. V Česku na to nedbám. Tam je totiž světlá kůže ideálem krásy a představuje vyšší třídy. Tady v Evropě je to téměř jedno, proto to neřeším. Také jsem v Česku dost přibrála, protože tu máte výborná jídla a potřebuji být silná na masáže.*
- *Když jsem v Thajsku, když je navštěvuji, pošlu jim peníze, aby mohli jít nakupovat nebo zaplatit důležité věci.*

- *Také jim posílám peníze na různé události, jako Vánoce, narozeniny a tak.*
- *Také máme farmu, kde máma pěstuje různé ovoce a bylinky. Hlavně teda grep. Plánuji jim zařídit velkou farmu, s grepy, kde budou hospodařit a budou z toho mít spoustu peněz. Abych jim už nemusela posílat peníze já.*
- *ale i tak, maminka je pracovitý člověk, celý život pracuje na zahradě, a to co vypěstuje, prodá. Peníze si pak šetří a kolikrát mi řekne, ať jí nic neposílám, že má dostatek peněz.*

Jak pečujete sama o sebe, co děláte ve svém volném čase?

- *Víte, pracuji 5 dní vkuse. Zbylé dva (neděle a pondělí) dny trávím společně se svým milujícím manželem. Často chodíme do restaurací nebo nakupovat. Ale co milujeme, jsou procházky. Ať už v přírodě, tak i ve městě. Občas si uděláme prodloužený víkend a odjedeme na chatu, protože můj přítel má chatu. A tam trávíme volné dny v přírodě. Tam čerpám svou sílu, mám to tam ráda.*
- *Upřímně, můj manžel se o mě stará výborně, jako já o něj. Když přijdu pozdě večer domů, on mi uvaří. Když ráno brzy vstává, vstanu s ním, abych jsme spolu více času, a udělám mu snídani.*
- *V době Covidu jsme se ještě více sblížili. Ujasnili jsme si, co od života chceme a začali jsme si více rozumět. Chceme spolu zůstat navždy.*
- *Krom procházek v přírodě spolu i rádi chodíme cvičit.*
- *Energii беру z přírody, z volného času a z jídla. Mám ráda jídlo a pálivé o to víc! Víte, thajští lidé jsou zvyklí na pálivé jídlo od malička, v dospělosti už ho jíme normálně. Stejně jako vy jste zvyklí od malička na zimu, tak my jsme zvyklí na pálivé jídlo. Thajsko má skvělá jídla, můžete je jíst od rána do večera ty samé a nepřejíte se jich. Ta česká jsou dost specifická a nedají se jíst pořád, musíte je střídat (smích)*
- *Děti už mít nemůžu. Měla jsem dvakrát potrat. Jeden se stal už v Thajsku. Druhý se stal, když mi zemřel otec. S manželem se milujeme a nechceme děti. Stačíme si navzájem.*
- *Můj manžel se o mě hodně stará, všechno mi zařizuje, hlídá mi doktory a pochůzky.*

Participantka Chloe

Věk: 46 let

Proč jste se rozhodla migrovat? Co jste dělala za povolání před odchodem? Koho jste v Thajsku zanechala?

- *Před 10 lety jsem pracovala v Thajsku, v Bangkoku, v hotelu.*
- *Dříve než jsem se stala masérkou, pracovala jsem jako uklízečka na hotelu. Jednoho dne se moje kamarádka (girlboy) rozhodla, že bude pracovat jako masérka, že si udělá masérské kurzy a poletí do Austrálie. Víte, měla jsem spoustu možností a příležitostí odjet pracovat jako masérka do okolních zemí, ale já chtěla do Evropy. Tam nesvíí tolik slunce a neopálím se, říkala jsem si. Chtěla jsem být co nejbělejší.*
- *Nejdříve jsem pracovala jako uklízečka v hotelu, pak jsem se dozvěděla o masážích a rozhodla jsem se změnit život. Věděla jsem, že pokud tomu investuji dostatečný čas,*

mohu začít masírovat a přestěhovat se do Evropy za lepší práci a zážitky. Proto jsem chodila na kurzy masáží, které trvaly více jak rok.

- *Poté jsem pracovala v masážním salonu v hotelu. Měla jsem pěkné peníze, ale neměla jsem čas a vše jsem utratila. Nezdá se to, ale Thajsko je drahé, všechno stojí peníze. I proto jsem se rozhodla odjet do Evropy, abych si něco našetřila.*
- *Mám obrovskou rodinu v Thajsku, sice nemám děti, ale mám spousty sourozenců a bratrance, také mám otce, ale s ním nejsem moc v kontaktu. Pokaždé, když letím do Thajska, jsem jen s nimi, máme blízké vztahy, jsem za to ráda.*

Jak se staráte o své příbuzné v zemi svého původu? S kým jste v kontaktu?

- *Voláme si každý den, máme totiž velkou společnou skupinu. Je tam zhruba 31 mých příbuzných. Vždy, kdy se v našich životech něco děje, ať už je to oslava, něco vtipného nebo naopak smutného, různé zážitky, všechno si to posíláme a sdílíme. Pak mi přijde, jako bych ani nebyla pryč.*
- *Pokaždé, když letím do Thajska, což bývá tak dvakrát ročně, pokaždé na dva týdny, máme naplánovanou dovolenou. Letíme s celou rodinou někam k moři, třeba posledně to byla Barma, nebo nějaké krásné ostrovy. Občas prší, ale co se dá dělat, alespoň jsme všichni spolu. Moje rodina se snaží hodně cestovat. Platím to jen mým sourozencům, zbytek rodiny si to naštěstí platí sám. (smích) Letěla bych na víc dní, ale moje rodina si nemůže vzít tak dlouhou dovolenou v kuse, proto lítám dvakrát.*
- *Několikrát jsem s sebou do Thajska vzala i Čechy, které jsem potkala na masáži. Zapovídali jsme se a už se mnou jezdí do Thajska téměř 10 let. Je to otec se synem, nemluví anglicky, dorozumíváme se všelijak, ale vždycky je to super zážitek!*
- *Moje rodina je velká a stará se o sebe víceméně sama. Když za nimi letím, kupuji jim různé dárky, chodíme nakupovat. Zejména s mými sourozenci.*
- *Když jsem tam, platím jim hodně věcí, ale takhle na dálku podporuji jen svého otce. Víte, my spolu nemáme nejlepší vztah, nikdy jsme neměli. Já jen cítím nějakou potřebu se o něj starat, aby se měl líp. Posílám mu sem tam nějaké peníze, které si tu našetřím. Já tu za nic neutrácím, proto si mohu dovolit posílat peníze jemu. Víte, vlastně jsem mu v Thajsku koupila dům, takový malý domek se zahradou. Přijde mi to tak správné, že se o něj starám, když teď mohu. Nejsme ani tolik v kontaktu, ozve se jen, když mu dojdou peníze (smích). Řekla jsem mu totiž, aby nepracoval, že je starý, že se o něj postarám. Občas mi ale pošle nějakou fotku z toho, co si za ty peníze pořídil, a já mám pak radost.*
- *Naposledy co jsem byla v Thajsku, jsem dostala covid. Měla jsem štěstí, že mě pak pustili zpátky do ČR, nekontrolovali to, jinak nevím, co bych dělala.*
- *Když jsem přiletěla do Česka, chtěla jsem se okamžitě vrátit. Přijela jsem sem v zimě. Pamatuji si, jak jsem na sobě měla veškeré mé teplé oblečení, ale stále mi byla zima. Na pokojích se netopilo, to bylo to nejhorší!*
-

Jaký máte vztah k masážím a vašim klientům?

- *Víte, nejhorší na tom všem je, když si zákazníci myslí, že rozumí masážím lépe než my. Někteří ani nevědí, jak mají thajské masáže vypadat a pak jsou na nás zlí. Většinou lidé, kteří se v masážích vyznají, mě chválí, těch ale moc není. Někteří chtějí silnou,*

ale pak brečí a stěžují si. Stěžují si, i když se jim to líbí, protože druhý den přijdou znovu.

- *Nejhorší jsou téměř vždy Indové, pokaždé si najdou něco, na co by si mohli stěžovat. Chtějí slevu, hádají se, pak chtějí delší masáž za stejnou cenu. Vždy je nějaký problém.*
- *Například jedna žena chtěla masáž „Hot stone“ a chtěla silnou masáž. To nejde, protože masírujete těmi horkými kameny a mě z toho hořely ruce. Ona byla z Thajska, věděla to, ale i tak to po mně chtěla. Nemluvila se mnou hezky, byla na mě zlá. Těch příběhů je samozřejmě hodně, každý týden se najde někdo podobný.*
- *Někdy nemám dostatek sil na to, abych provedla dostatečně silnou masáž, zejména když mi na masáž přijde obrovský chlap. Pak používám „trigger points“ a chodím mu po zádech, někdy ani to nestačí.*
- *Snažím se svou práci vykonávat co nejlépe. Tím myslím, že například se snažím být co nejvíce ticho a nemluvit. Nemám ráda, když maséři mluví při masáži.*
- *Nejdříve jsem pracovala jako uklízečka v hotelu, pak jsem se dozvěděla o masážích a rozhodla jsem se změnit život. Věděla jsem, že pokud tomu investuji dostatečný čas, mohu začít masírovat a přestěhovat se do Evropy za lepší práci a zážitky. Proto jsem chodila na kurzy masáží, které trvaly více jak rok.*
- *V průběhu masérských kurzů jsem si uvědomila, že masáže opravdu miluji. Mám ráda svojí práci, našla jsem se v tom. Snažím se neustále zlepšovat, učím se od ostatních a oni se učí ode mě. Žádná masáž není stejná, ačkoliv by měla. Ale každá masérka má své vlastní techniky, ačkoliv postup je stejný. To mě na masážích baví, můžete se neustále zlepšovat a pak to předávat dál. Líbí se mi, když pak masíruji člověka a s něčím mu pomohu, protože vím, jak na to.*
- *Když jsem zpátky v Thajsku, chodím na masáže úplně každý den. Stojí tam něco okolo 10 eur a jsou opravdu kvalitní.*
- *Miluji práci masérky, ale nevím, jak dlouho to ještě zvládnu dělat. Je to dost namáhavá práce. Cítím se už stará, dávno jsem chtěla odejít, ale pak mi byla nabídnuta práce v salonu, ve kterém jsem teď. Chodí tam méně klientů, proto si více odpočinu mezi masážemi a nejsem tolik unavená.*
- *Spousta masérek dělá tuto práci jen proto, že musí. Já ne. Když za mnou přijde zákazník, který potřebuje pomoci, dělám opravdu vše proto, abych mu pomohla. Někdy, když je to potřeba, mu po masáži ukazuji cviky, který by měl praktikovat, aby si ulevil od bolesti. Někteří klienti totiž nemají dostatek času nebo financí k tomu, aby chodili pravidelně, alespoň jednou za dva týdny na masáž. Tak se jim snažím pomoci alespoň tímto způsobem.*
- *A naopak, když vidím, že ten problém, se kterým za mnou klient přichází, nedokáže spravit masáž, řeknu mu to a pošlu ho za doktorem.*
- *Když masíruji často, už to nezvládám, jsem unavená. Potřebuji odpočívat, ale zároveň se chci ještě nějakou dobu starat o rodinu, a především o svého otce.*

Jak pečujete sama o sebe? Co děláte ve svém volném čase, kde berete energii?

- *Moje kamarádka, která je podobně hubená jako já a mnohem starší, šla pracovat do Německa, tam ale má i 7 masáží za den. Sice si vydělá mnohonásobně víc peněz, ale zničí jí to. Já se chci masážím věnovat i přes to, že si tu nevydělám tolik. Kdybych*

neměla odpočinek, nemohla bych mít dostatečně kvalitní masáže. To je pak o ničem. A bere vám to spoustu energie, je to jedno s druhým.

- *Už teď pocítuji, že slábnu. Chci tu zůstat maximálně další rok nebo dva, pak bude na čase vrátit se zpět. Chtěla jsem se vrátit už dřív, ale díky salonu, ve kterém jsem teď, mám možnost více odpočívat, tak tu mohu zůstat o trochu déle.*
- *V Thajsku jsem měla spoustu peněz, ale také jsem jich mnohem víc utratila než tady. Tam se platí za všechno, jen jsem rozhazovala peníze. Tady se o sebe nemusím tolik starat. V Thajsku jsem musela chodit 4x týdně na mytí vlasů, jelikož tam je to normální. Nemohla jsem mít auto, takže jsem jezdila do práce taxíkem. Bylo zvykem chodit neustále na zkrášlovací procedury. V Thajsku jsem chodila ke kartářkám, to mi bralo taky spoustu peněz. Tady to nedělám, proto si našetřím spoustu peněz.*
- *V mém životě tady se nic neděje a vyhovuje mi to. Snažím se soustředit na masáže, proto ve svém volnu hodně odpočívám, nebo jsem se svým přítelem a vaříme.*
- *V neděli mám lekce češtiny, snažím se mluvit česky, to je důležité, když tu bydlím a mám českého přítele.*
- *Můj čas zahrnuje pouze aktivity, při kterých odpočívám. Bud' spím, chodím na masáže, nebo odpočívám. Nic speciálního se neděje.*
- *Ráda plánuji cesty do Thajska a následně dovolené v Thajsku, u toho si odpočinu a mám se pak na co těšit.*

Participantka Dita

Věk: 60 let

Proč jste se rozhodla k migraci, koho jste v Thajsku zanechala, jaké povolání jste tam vykonávala a co předcházelo tomu, než jste migrovala?

- *Předtím jsem nemasírovala, byla jsem asistentka v jedné firmě. V Thajsku mám rodinu. Sice nemám manžela ani děti, mám ale rodinu, o kterou se starám. V Thajsku jsem předtím vydělávala okolo 8 tisíc, což zkrátka nestačilo. Když se vyskytl nějaký problém, neměli jsme finanční rezervu, a to byl zkrátka důvod toho, proč jeden z nás musel odejít. Otce jsme už neměli, museli jsme se o sebe postarat sami. Tady si vydělám mnohem víc, neutrácím, a tak mohu svou rodinu živit na dálku. Nyní jsem v ČR už 7 let. Když jsem se sem vydala poprvé, před 7 lety, bylo to pro mě dost těžké. Nemohla jsem se vypořádat s pocitem, že jsem na druhé straně země, bez mojí rodiny, se kterou jsem byla celý život. Bylo mi tenkrát 53 let, to není věk na to, abyste masírovali, natož tak daleko od rodiny. Ale musela jsem to zvládnout, abych se o všechny postarala. Bylo to těžký, stále je, ale už tu nebudu dlouho, vrátím se.*
- *Do Česka jsem přišla proto, protože mi zemřel manžel. Od té doby šlo všechno z kopce a nevěděla jsem, co dělat. Nechtěla jsem se dostat do dluhů, proto jsem se naučila masírovat a odletěla jsem pracovat do Evropy.*

Jak se staráte o své příbuzné v zemi Vašeho původu?

- *Do Thajska jezdím jednou ročně, když jsem tam, chodíme nakupovat, kupuji jim všechno, co chtějí, chodíme na večere. Většinou jim dávám peníze i když odlétám,*

pokud mi nějaké zbydou. Oni žijí všichni pohromadě v jednom velkém starém domě, tak z těch peněz mohou zaplatit výdaje a další věci, pokud je to potřeba. Mojí mamince je 87 a už nepracuje, proto jí chci udělat hezké stáří. Také jezdíme na výlety a dovolené, když tam jsme všichni společně. Ty já samozřejmě platím všem, chci mít společné chvíle. Chci jim vynahradiť ten čas, kdy jsem tady...

Jaký máte vztah k masážím a ke svým klientům?

- *Moje práce mě naplňuje, protože mohu pomáhat druhým lidem a zároveň tak pomáhám i své rodině.*
- *Víte, péče o klienty je náročná práce. Musíte být empatický člověk. Je těžké pracovat v cizí zemi, protože pak jdete domů a nikdo vás tam nečeká. Mohu maximálně zavolat své rodině, ale to není to samé, co se s nimi vidět. Naplňuje mě alespoň pocit, že jim tímto pomáhám. Už jsem stará, ale musím pracovat dál, abych se o ně mohla starat.*
- *Každý klient je jiný, většina masážím nerozumí.*

Jak pečujete sama o sebe, co děláte ve svém volném čase, s kým volný čas trávíte?

- *Ve volném čase, to víte, je mi 60, už toho moc nedělám. Když mám volno, jsem ráda, že si mohu lehnout a spát. Nechodím nikam ven, zaprvé jsem unavená a zadruhé šetřím peníze pro mou rodinu. Ale mám ráda whiskey, tu si občas dám.*
- *Samozřejmě s rodinou volám každý den, máme společný chat. Používáme k tomu aplikaci Lime, stejně jako vy tu máte WhatsApp, lidé v Thajsku máme Lime. Volám si hlavně s maminkou, ta už je stará a moc se mi po ní stýská. Také si voláme se sourozenci, ale s nimi ne tak často.*
- *Nejhorší pro mě byla doba v Covidu, protože jsem tu byla sama a nemohla jsem letět za svou rodinou do Thajska, neviděla jsem svou rodinu 3 roky.*
- *Nikam v ČR nechodím, protože potřebuji šetřit peníze pro svou rodinu. Nemám tu ani potřebu nikam chodit.*

Participantka Emma

Věk: 46 let

Proč jste se rozhodla migrovat do Evropy, co tomu předcházelo? Jaké povolání jste vykonávala a koho jste ve své zemi zanechala?

- *Svého muže jsem potkala v Thajsku, na masážích, žili jsme tam spolu. Je to už spoustu let, nepamatuji si to do detailu. Zajímavé je, že když jsem se potkali, neuměl skoro vůbec anglicky, jen jsme si padli do oka. Pak odjel, a když se vrátil, uměl anglicky, naučil se to kvůli mně.*
- *Jednoho dne měl autonehodu, musel zpátky do Čech, protože tu přišel o práci. Víte on byl Čech, tak odjel zpátky do České republiky. Já jsem na tom nebyla finančně dobře, musela jsem sama živit celou rodinu, potřebovala jsem peníze, a tak jsem po čase odletěla za ním. Musela jsem se starat o naši dceru a taky o mou nemocnou matku, která je již stará. Proto jsem se rozhodla letět za ním, abych vydělala nějaké peníze a mohla je posílat domů. Mé dceři v té době bylo 12 let. A mamince 80. Ta se o ní stará, žijí spolu. V Thajsku jsem prodala vše, co jsem měla, abych se o ně postarala, než si najdu práci v Česku.*

- *V Praze žiji se svým manželem, na okraji Prahy. Tam jsem si našla práci masérky, masérka jsem byla i předtím, když jsem žila v Thajsku. Můj manžel se mě ptal, zda chci odletět zpátky do Thajska, když on nemůže chodit. Já jsem se ale rozhodla zůstat, mohu tak pečovat o něj, i finančně lépe podporovat svou rodinu v Thajsku.*

Jak se staráte o svou rodinu v zemi Vašeho původu? Jaké s nimi máte vztahy, s kým jste v kontaktu?

- *Ačkoli si tu žiji dobře, nemohu za nimi cestovat často. Všechny peníze, co vydělám, utratím za sebe, za svého manžela, nebo jim část peněz pošlu. A letenky jsou drahé. Ušetřím nám na jídlo, nájem našťestí neplatíme. (smích)*
- *Těším se, až má dcera dokončí vysokou školu a začne pracovat, budu si moci nechávat více peněz, které jí teď posílám na školu (až 10.000 měsíčně). Je možné, že přiletí za námi a bude se starat ona o nás. (smích)*
- *Moje maminka je stará, ale dokáže se o sebe postarat i sama. Máme cukrovou farmu, taky farmu na čajové stromky a nějaký olej. Chtěla bych ty farmy víc podporovat, aby měla má rodina kde pracovat. Chci jim zajistit práci, aby byli více samostatní.*
- *S mou dcerou už moc v kontaktu nejsme, občas si napíšeme, posílám jí peníze, ale už je velká. Dříve jsme si více volali, teď už jsme se od sebe odloučily. Teď je už dospělá, dokončuje vysokou školu, má svoje kamarády, kterým se věnuje. Ani tu za mnou nikdy nebyla, protože studuje. Je těžké vycestovat z Thajska, když tam nemáte práci (kvůli vízům). Mrzí mě to.*
- *Když jsem se sem přestěhovala, nepotřebovala jsem si s nikým volat. Líbilo se mi tu, občas jsem si volala s mojí dcerou, ale s tou už si nevolám vůbec.*
- *S mou mámou už je to mnohem lepší. S tou si voláme každý den, je to moje kamarádka. Normálně upovídaná není, ale se mnou je, když si voláme.*
- *Jednou jsem ji pozvala sem za námi do Čech, sice neuměla anglicky, ale i tak tu byla šťastná. Chtěla jsem jí to tu ukázat, bylo pro mě hezké jí tu na chvíli mít.*
- *Když se vracím do Thajska, jediné, co děláme hojně, je vaření a jzení. Vaříme společně domácí obyčejná jídla, ale děláme i grilovačky, nebo chodíme do moře lovit ryby a vaříme si nejrůznější mořské plody. Máma vaří od rána do noci, neustále. (smích) Miluje vaření a my všichni milujeme, když ona vaří. V Thajsku je to ráj jídla. Od malička jíme pálivé věci. Naše kuchyně se mi zdá mnohem pestřejší než tady ta vaše. Snažíme si to vařit i tady v Praze, zvedá nám to náladu a cítíme se víc doma, jako, že sem pak víc patříme.*

Jak nejráději trávíte svůj volný čas? Jak pečujete sama o sebe? Jaký máte vztah k masážím?

- *Já jsem to vyřešila tím, že nepracuji! (smích) to je můj selfcare. Mám vlastně volno každý den, nemám totiž nikde podepsanou smlouvu. Smlouvy mě svazují. Musíte sedět v práci, i když nejsou klienti. Zabijíte svůj život. Nechci tak už nikdy dopadnout. Každý den mám volný, jen se zastavuji v některých salonech a ty mi dají práci, ale nic stálého nemám. S penězi je to tak v pořádku, i já jsem šťastnější.*
- *Dříve jsem dokonce měla i menší výplatu, než mám teď. Odjela jsem, abych se starala o rodinu na dálku. Jak toho chcete docílit, když máte 20 tisíc měsíčně? (smích)*
- *Dříve jsem tak v Praze pracovala, byla jsem tam od rána do večera, nic se nedělo, ničilo mě to. Končili jsme až pozdě v noci, domu jsem přišla v 1, ve 2 ráno. A druhý den znova, 6 dní v týdnu. Nemohla jsem se pravidelně najíst, když byli zákazníci*

pracovalo se neustále. To je pak člověku zle a omdlívá, to není pravá thajská masáž. Pořád jsem se musela ptát recepční, jestli se můžu jít vůbec najíst. Abych měla na masáž sílu, musím se přeci najíst. Proto jsem odešla a jsem za to šťastná. Teď. Mám čas na odpočinek, když ho potřebuji. Je to tak nejlepší.

- *Někdo by očekával, že budu ve volném čase chtít chodit na masáže, ale já tady v Česku nechodím. Když letím zpátky do Thajska, tak jdu hned. Tady v Česku jsou sice thajští lidé, ale kolikrát to nejsou profesionálové. V Thajsku jsou profesionálnější, jsou to vyloženě doktoři. Já sama jsem se učila kratší chvíli. Hodně pomáhá, když si předáváme zkušenosti mezi sebou. Vzít knihu a učit se z ní, jak masírovat lidi je hloupost.*
- *Chci se vrátit do Thajska, za pár let. Už jsem mu to oznámila a když bude chtít, vrátí se se mnou. Chci se o něj dál starat, ale chci domů.*
- *Můj ideální den by vypadal tak, že bych hned ráno zavolala mámě. Voláme si tak každý den, to je pro mě ideální. Pokaždé si dlouho povídáme, hodně se nasmějeme a mě to dává dobrý start do nového dne. Udělám to vždy jako první věc, protože v Thajsku je jiný čas než tady, tak abych ji zastihla. Pak se hodně najím. (smích) ve volném dni jdu na procházku.*
- *Jsem šťastná, že tu byl Covid. Těsně před covidem jsem odešla z práce. Všechno bylo zavřené a měli jsme klid. Hodně jsme spali, hodně jedli, všechno se zklidnilo. Měla jsem čas sama na sebe. Nemusela jsem pracovat, vše jsme měli placené. Pro ostatní vím, že to bylo hrozné, ale pro mě to bylo krásné období.*